

[Kristen Amby.]

skab, med Kærlighed, med Idealisme, ja, saa kan Freden tabes hurtigere, end vi ved det.

Menneskenes Hukommelse er kort. Medens Krigen raser og kort derefter, kan vi huske det, da bløder Folkene endnu af deres Saar, men det er ubegribeligt, hvor kort det varer, inden man synes at have glemte det. Vi har maaske særlige Forudsætninger for at huske det, vi, der nu er midaldrende, fordi vi har oplevet to Krige, men der er mange, der har oplevet denne Krig, som maaske knap kan huske noget til den sidste. Hurtigt siger jeg glemmes Lidelserne. Derfor, skal Freden bevares, skal den stadig vindes, og den kan kun vindes af brændende Hjerter. Det vil sige, at et ungt Ridderskab Verden over, et aandeligt Ridderskab maa knytte deres Tro og deres Forhaabninger til dette og maa gaa ind i et Arbejde under de mange forskellige Former, hvorunder det kan ske, først og fremmest ved at faa Kendskab dertil, saaledes at vi stadig væk, hver Generation paa ny, vinder Freden for at kunne bevare den. Freden kan aldrig bevares, hvis ikke den stadig væk vindes.

Jørgen Gram: Jeg har den Ære paa mit Partis Vegne at anbefale dette Forslag til Godkendelse.

Det er jo naturligt, at ikke mindst de mindre Lande har spejdet efter, naar Verden var i Uro, om der ikke af et Kaos kunde fremgaa en Tilstand, hvor der kunde blive Ro og Sikkerhed og Tryghed til at leve og virke. Det er ikke mindst Tilfældet for et Land som Danmark, der, selv om dette naturligvis ogsaa kunde gælde andre Lande, dog ogsaa selv i de sidste hundrede Aar gentagne Gange har været ude for dette, at et andet Land uden nogen som helst Grund prøvede paa og ogsaa fik Lejlighed til at gaa vore Rettigheder for nær. Og ikke mindst de sidste Aars Oplevelser har sat yderligere Streg under dette, om der ikke var en Mulighed for at finde frem til bedre og varigt bedre Tilstande.

Det er ikke første Gang Menneskeheden staar over for et Forsøg paa at skabe Fred og Sikkerhed Verden over, langt mindre i visse Dele af denne. Det er jo anført i Bemærkningerne til dette Forslag, at Filosofer og Statsmænd i Tidernes Løb har udkastet Ideer, der skulde sikre varig Fred. Dette var altsaa teoretisk; man prøvede paa at finde Udgangspunktet til en Tilstand, som man af ideelle Grunde maatte ønske komme. Alle disse teoretiske Forslag er hidtil faldet

til Jorden. Der har gennem Historien været mange Forbund mellem forskellige Stater. Der er kun faa, der har vedkendt sig Angrebshensigter med disse Forbund med andre Magter; saa godt som alle har — paa Papiret i hvert Fald — slaaet fast, at disse Forbund skulde tjene til Forsvar imod Angreb, til Sikring af Freden. Men der har dog stadig været Krige.

Den saakaldte første Verdenskrig afødte et virkelig storstilet Forsøg paa at afværge fremtidige Krige gennem en Sammenslutning, til hvilken ogsaa Danmark knyttede sig, Folkenes Forbund. Der er ingen Tvivl om, at Motive og Ønskerne for og ved Oprettelsen af dette Fredsinstrument var de mest velmente, man kunde tænke sig, i hvert Fald hos den, som fra Begyndelsen var Hovedmanden, den amerikanske Præsident Wilson, om hvilken der forud i dette Møde er sagt berettiget anerkendende Ord. Men det slog jo ikke til, Krige kom og Krige sluttede, ogsaa efter at man havde gjort dette første storstilede Forsøg efter den første Verdenskrig. Trods Folkenes Forbund, trods det, man havde prøvet paa at stille op for at sikre, at ingen systematisk skulde ville Krig, kunde der gennem adskillige Aar systematisk forbedres en hemningsløs Krig, der drog næsten hele Jordkloden med ind i det Opgør, der lige nu er sluttet. Det sluttede jo heldigvis med Anstifternes totale Nederlag.

Vi staar nu over for at skulle tage Stilling til Godkendelse af Rammerne for et nyt Organ, der gerne skulde betrygge Freden og Sikkerheden for frie Udviklingsmuligheder alle Folkene imellem. Tanken om dette Organ, De Forenede Nationers Pagt, er jo udsprunget og forberedt, medens Iværksætterne kæmpede paa Liv og Død for deres Landes Eksistens, og Formen er modnet og udformet i relativ kort Tid og før Krigen endnu var sluttet. Danmark skylder de Magter, der har ofret tungest, og dem, der har sat Evner og Vilje ind paa at sejre og nu for at sikre en ny Verden i Fred, en Tak for dette og fordi vi allerede paa en Tid, da vort Land ikke officielt kunde give sin Vilje til Kende, fik Lejlighed til at være med blandt de oprindelige Deltagere. Men vi skylder ogsaa, og det ønsker jeg at sige paa Linie med de ærede Ordførere, der har talt, og med den højtærede Udenrigsminister, den danske Minister Kauffmann en Tak, fordi han uden Vaklen straks traadte til og tog imod de Stores Indbydelse til at være med og derved gav Mulighed for, at Danmark allerede under Forberedelserne kunde træde til. Minister Kauffmann slog jo fak-